

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Editorial

Deepak Lal:

Americké kulturní války

Otázka IVK: Jaké dopady by přinesla Istanbulská úmluva?

(Jitka Chalánková, Patrik Nacher, Daniela Kovářová, Aleš Juchelka, Eva Hrindová, Jiří Kobza, Jana Bobošíková, Jaroslav Foldyna, Hana Lipovská)

Tomáš Břicháček:

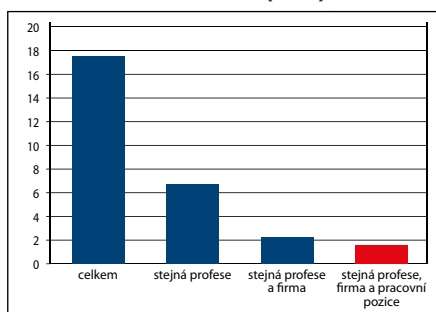
Analýza – Istanbulská úmluva

Ivo Strejček:

To je Trumpovo vítězství!

LISTOPADOVÝ GRAF IVK

Průměrné rozdíly ve mzdách mužů a žen (v %)

Pozn.: data z 33 zemí, 8 mil. zaměstnanců

Pramen: Korn Ferry. *The Real Gap: Fixing the Gender Pay Divide*, 2017

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 29

160 00 Praha 6

e-mail: office@institutvk.cz

www.institutvk.cz

IVK – Newsletter

Institutu Václava Klause

Registrace MK ČR E 11024

Periodicita: měsíčník

Datum vydání: 27. 11. 2018

Americké kulturní války*

Deepak Lal
ekonom

V několika posledních měsících jsem pobýval ve Spojených státech a Velké Británii, přičemž jsem tyto země nikdy neviděl na individuální úrovni tak rozpolcené jako dnes. V Británii je příčinou rostoucího nepřátelství mezi přáteli a v rodinách brexit. Jakmile se na nedávné večeri dlouholetých přátel diskuse stočila k tomuto tématu, vedlo to k vášnivě diskusi, při níž se nakonec hostitelé pustili do hostů, kteří patřili ke stoupencům brexitu, a vyzvali je, aby odešli a už s nimi nikdy nepromluvili. Jeden prominentní historik, zastánce setrvání Británie v EU, má v okně svého domu cedulku s nápisem „Stoupenci brexitu nejsou vítáni“. Podobně je nemožné na večírcích na obou pobřežích Spojených států mezi dlouholetými přáteli – ve vsi zdvořilosti – hájit Donalda Trumpa. To už nejsou pouhé střety osobní identity, jak tvrdili mnozí politologové včetně Francise Fukuyamy, protože tito přátelé se šťastně szili se svými rozdílnými identitami, aniž docházelo k rozepřím. Jedná se o konflikty, které se více podobají evropským náboženským válkám v období reformace. Proto jsem si, pokud jde o sociální styk, vzal k srdci moudrou radu královny Alžběty I., že nechce otevřít „okna do lidských duší“, a zakázal si diskuse o panu Trumpovi či brexitu.

Zde leží klíč ke zdroji tohoto silícího sociálního defektu. Ve svých přednáškách v rámci stockholmských *Ohlin Lectures (Nezamýšlené důsledky, 1998)* o roli kultury při objasňování sociálně-ekonomických jevů jsem rozlišil mezi materiálním a kosmologickým názorem, které utvářejí kulturu. Materiální názor se zabývá zajišťováním obživy, kosmologický tím, jak by měl člověk žít. Materiální názor je tvárný a mění se v závislosti na proměně materiálního prostředí. Kosmologický názor, zahrnující morální a sociální normy, je vůči změnám odolnější.

Politické diskuse a konflikty na Západě se od poloviny 19. století točily převážně kolem

materiálního názoru, kde soupeřily náhled kapitalistický a socialistický. Po zániku Sovětského svazu a zemí tzv. reálného socialismu se zdálo, že se tento politický spor uzavřel. Ale on se nyní znovu vynořil, když se do čela britské Labouristické strany dostal neomarxista Jeremy Corbyn a když se socialisté Bernie Sanders a Elisabeth Warrenová pokusili ovládnout Demokratickou stranu ve Spojených státech. Ale to jsou dnes pouze náznaky možného budoucího vývoje.

Důležitější je, jak upozorňuje ve své poslední knize bývalý předseda americké sněmovny reprezentantů Newt Gingrich (*Trumpova Amerika, 2018*), vytrvalé úsilí amerických liberálů změnit kosmologický názor, který patří k tradiční americké kultuře. Nejdůležitější částí tohoto názoru, tvrdí Gingrich (kromě národního hesla, proklamovaného na amerických mincích: „Věříme v Boha“), je víra v americkou výjimečnost. Ta se zakládala na „tavícím tyglíku“, jak to shrnuje americké národní heslo „E pluribus Unum“ – Z mnohých jeden, a rovněž na primátu ústavy, kterou otcové zakladatelé napsali tak, aby zajistili jednotlivcům právo mluvit, konat pobožnosti a žít, jak uznají za vhodné, pokud tím nezasahují do fundamentálních práv ostatních. Aby nemohly být tyto individuální, občanské a politické svobody zničeny vzestupem nějakého diktátora, vymysleli rozdělení moci. ▶

EDITORIAL

Přijí nám opět Piráti. Dovolili jsme si totiž poslat jim náš Newsletter na pražskou radnici. Toho jsme se dopustili již dříve na pirátech sněmovních a se zlou jsme se potázali. Jestli jej prý budeme posílat i nadále, „bude bez přečtení recyklován“ a „[námi] potíštěný papír tak získá lepší a vhodnější využití třeba v podobě materiálů o závažnosti změny klimatu nebo ... o ekonomických přešlapech 90. let“.

Jako editora Newsletteru IVK mě to trochu štve. Přidělává to práci, lustrovat seznam nových zastupitelů a přemýšlet, kdo ještě by mohl být levicový anarchista a zda se někoho náš Newsletter nedotkne či jej neohrozí natolik, že mu bude stát za to, aby sedl a napsal nám podrážděný dopis. Podotýkám, že nikoli názorovou polemiku, tu bychom naopak uvítali. ▶

*) Z anglického originálu publikovaného v *Business Standard* (October 2018) přeložil Aleš Valenta.

(Pokračování ze strany 1)

Mezi progresivními levičáky jsou ale holt některé tituly *libri prohibiti*. My ostatní můžeme být alespoň rádi, že už nemají být jako dříve páleny (uvolňuje se tím CO₂ a nevypadá to hezky) ale jen moderně a čistě recyklovány. Pokrok nezastaví.

Asi bude pro příště potřeba přidávat na obálku našeho měsíčníku ještě výstrahu. Institut Václava Klause varuje: „Čtení Newsletteru IVK může ohrozit názorovou jednotvárnost.“ Do toho černého rámečku. Jako na cigaretách.

Naše materiály jsme nabízeli vždy všem bez rozdílů politické příslušnosti od komunistů až po ODS a jejich zasilání nikdo takto hromadně *en bloc* nerušil. Ani zmiňovaní komunisté. Vždy šlo jen o extrémní jednotlivce typu Dienstbier nebo Marksová. Piráti jsou však v tomto ohledu důslední.

Ale k podstatnějšímu.

V úvodu tohoto čísla přinášíme překlad mimořádně kvalitního komentáře známého indo-britského ekonomy Deepaka Lala o povaze dnešního politického střetu.

Na dalších stránkách pak pokračujeme v započaté diskusi o Istanbulské úmluvě. Tentokrát téměř „genderově vyváženou“ anketou (převažují ale ženy) a analýzou právníka Tomáše Břicháčka, psanou originálně pro náš Newsletter. Ostatně tematicky je i graf měsíce.

V závěru pak Ivo Střejček trefně analyzuje americké kongresové volby a shledává, že „trumpismus“ nejen že stále žije, ale má se docela k světu. Alespoň to jsou pozitivní zprávy.

Filip Šebesta

(Pokračování ze strany 1)

Tyto hodnoty byly rafinovaně podvráceny levicí, která infiltrovala akademický svět, kde „profesoři hlásali sekularismus, liberální sociální zvyklosti a překroucenou verzi dějin, v níž vystupuje Amerika skoro v každém období svých dějin jako padouch“ (s. 13). Když se takto zpracovaní studenti přesunuli do svých profesí, „stal se názor levice v kružích elit normou“. Elity uvěřily, že „tradiční Amerika je rasistická, misogynická, homofobní, utlačovatelská, protizenská, militaristická a násilnická“ – a plná, jak se vyjádřila Hillary Clintonová – „ubozáků“ (s. 12).

Tavící tyglík, který změnil imigranty ze všech koutů světa v Američany, a poté v jednotný národ, byl nahrazen představou „salátové misky“ multikulturalismu, která – jak poznamenal celožitovní demokrat, historik Arthur Schlesinger, ve své knize *Rozpolcení Ameriky* – „napadá *unum* a oslavuje *pluribus*“. A plodí filozofii, že „Amerika není vůbec národ jednotlivců, ale národ skupin“. Ta směřuje proti *individuálně* zakotveným právům v ústavě

a snaží se vytvořit kmenový systém skupinových práv s frakcemi, neustále soupeřícími o moc.

Tak se stalo, že se menšiny, odlišující se svými etnickými, genderovými a/nebo sexuálními preferencemi, pokusily využít zákon k prosazení svých práv, založených částečně na „potřebách“ a částečně na „rovnosti v úctě“. Podle Millova principu svobody jsou rozličné nevýhody, jimiž trpěly menšiny s netradičními sexuálními preferencemi, zcela neospravedlnitelné a byly po právu odstraněny (jako např. nedávno v Indii). Ale skupiny, které se cítí posíleny sociálním uznáním skupinových práv, mohou přecenit svoje síly, jak se to stalo transgenderovému hnutí ve Spojeném království. To obhajovalo sebeidentifikaci lidí, kteří považují své biologické pohlaví za nevhodné a chtějí být uznáni za muže nebo ženu, aniž prošli nezbytným fyzickým přeřazením. Kvůli tomu nastal spor s feministickými skupinami, nejprve o toalety a nejnoveji poté, co byl mužský sexuální násilník, který se identifikoval jako žena, poslán do ženského vězení, kde „znásilňoval(a)“ vězeňkyně. (James Kirkup: „The march of trans rights“, *Pochod trans-práv*, www.spectator.co.uk, 6. října 2018).

Ale nejzávažnější útok na tradiční kosmologický názor Američanů započal v momentě, kdy do právního systému pronikli soudci, kteří věří v „živou“ ústavu. Výsledkem je, jak poznamenal opakovaně soudce Antonin Scalia, že „soudy začaly místo interpretace ústavy vymýšlet ústavu novou, založenou na radikálních hodnotách, jež stále ostřeji popírají ideje a spisy otců zakladatelů“. Úspěšné Trumpovo jmenování dvou soud-

ců Nejvyššího soudu a 23 federálních soudců, prosazujících striktní respekt k ústavě, je velkým vítězstvím tradicionalistů v těchto kulturních válkách – k velké zlosti těch, kteří prohráli.

Konečně prezident Trump stvrdil americkou suverenitu v zahraniční politice tím, že odmítl nový světový řád, jež vyhlásil prezident George W. Bush v roce 1990 a který předpokládal existenci světa, v němž jsou národy navzájem zodpovědné za akty nespravedlnosti a budou se mezinárodní komunitě zodpovídat za zločiny proti lidskosti nebo globálnímu řádu. Anexe Krymu Vladimírem Putinem, faktická čínská anexe Jihočínského moře a iránské zásahy v západní Asii tento wilsonovský sen rychle ukončily.

Prezident Trump odmítl „globalismus“ odchodem z transatlantického partnerství (TPP) a Pařížské dohody, útokem na Čínu a Írán a varováním těm, kdo se přizívají na americké velkorysosti v NATO a OSN. Budiž řečeno, že britští stoupenci brexitu také podporují britskou suverenitu proti globalistickým snům stoupenců setrvání v EU, a těší se přitom Trumpově výslovné podpoře.

Nynější kulturní války ve Spojených státech o americký kosmologický názor budou probíhány až do konce, jako podobné konflikty v minulosti, které „nemusejí být nutně krvavé, ale vyvolávají ostré postoje, vedoucí k nenávisným volebním zápasům“ (Gingrich, s. 17). Pokud si uvědomíme americkou „soft power“ (když Amerika kýchne, zbytek světa dostane rýmu), je zřejmé, že výsledek těchto kulturních válek ovlivní také kosmologický názor většiny světa. ■

Václav Klaus pronášející svůj projev k státnímu svátku České republiky (Vítkov, 28. října 2018). Projev a další texty k výročí si můžete přečíst v nové publikaci IVK – 100 let od založení Československa. (foto: Vít Hassan)

OTÁZKA IVK

Jaké společenské dopady by přineslo promítnutí Istanbulske úmluvy do našeho právního řádu?

Jitka Chalánková
senátorka

Ratifikaci úmluvy zásadně odmítám. Nikdo nepochybuje o tom, že je třeba postihovat násilí na druhých včetně domácího. Je dobré si připomenout Všeobecnou deklaraci lidských práv z roku 1948 – mimochodem ustanovení Istanbulske úmluvy jsou s touto deklarací v mnohých bodech v rozporu. A naše legislativa i instituce potřebné zákony opravdu mají k dispozici.

Istanbulskou úmluvu právem můžeme považovat za trojského koně. Poprvé definuje a vnáší do legislativního procesu pojem gender, genderová identita. Poprvé se zde hovoří o tom, že tzv. gender je sociální konstrukt. Tuto pavědu z dílny sociálního inženýrství je nutné razantně odmítnout.

Ženy a muži jsou stavěni do pozice třídních nepřátel s cílem působit na muže a chlapce. Bude nastolen princip viny, což je přesně naopak oproti tradičně chápanému právu.

Vzhledem k tomu, že úmluva si klade za cíl vymýcení tradičních rolí pohlaví a stereotypů, tak vynucuje zahrnutí takto pojatých učebních materiálů do osnov na všech stupních vzdělávání či spolupráci s nevládními organizacemi. Vznikne zde – i díky aplikační přednosti do českého práva – paralelní dohlížecí mechanismus, který nepodléhá českému právnímu pořádku.

Ženy a muži jsou stavěni do pozice třídních nepřátel s cílem působit na muže a chlapce. Bude nastolen princip viny, což je přesně naopak oproti tradičně chápanému právu. Reálně hrozí povinnost prolomení mlčenlivosti u určitých profesí. Nebude existovat možnost mediace a smířčícího procesu, vždy musí následovat trest. A nejde jen o násilí na ženách, ale i na tzv. zvláště zranitelných osobách – například příslušnicích sexuálních dnes nespočítaných menšin. A bude stačit, že se oběť bude cítit poškozena vzhledem ke své tzv. genderové identitě ve vsí různosti. Děti bude podle plánů úmluvy nutno s tímto vším velmi brzy seznamovat, tedy předčasně je sexualizovat, což považuji za zločin. Na vše bude dohlížet specifický monitorovací výbor GREVIO (10 až 15 členů, zásadní převaha žen) s vlastním jednacím řádem, jehož členové požívají imunity. Ve spolupráci

s nevládními organizacemi v jednotlivých státech budou dohlížet na aplikaci ustanovení úmluvy. Předpokládá se kriminalizace neoznámení podezření. Takový pokus už se ve Sněmovně objevil.

Nejde o fantazii. Například v Norsku, ale nejen tam, již takto žijí. Děti jsou „chráněné“ před vlastními biologickými rodiči tak, že z důvodu tzv. nejlepšího zájmu dítěte jsou rodičům odebírány pod mnohdy fantaskními záminkami či preventivně. Rodiče jsou umísťováni do domů s dozorem a kamerami. Nesouhlasí-li s těmito postupy, které totalitní moc určila jako nejlepší zájem dítěte, děti jsou jim odebrány

To není strašení, to je dnešní realita v Evropě. Kdo chce skutečně hájit lidská práva, musí se razantně takovýmto totalitním praktikám postavit. Včetně ratifikace Istanbulske úmluvy.

Patrik Nacher
poslanec hnutí ANO

Původně možná dobrý záměr upozornit na násilí na ženách, se proměnil v šílenost, abych si vypůjčil slovo ze své knihy „Šílenosti doby korektní“. A dovolím si tvrdit, že i druhé a třetí slovo z názvu knihy se hodí k tématu Istanbulske úmluvy – jde o další důkaz dnešní doby pseudokorektní.

Chránit ženy a bojovat proti násilí pomocí prevence je jistě bohublé, nicméně k tomu postačí současné zákony. Nesouhlasit s Istanbulskou úmluvou tedy rozhodně neznamená nechránit ženy a nebojovat proti násilí na ženách, nýbrž nesouhlasit s šílenou genderovou ideologií, kterou lze snadno zneužít. Koneckonců kampaň MeToo je krásným příkladem toho, kam až může zajít „ochrana“ před sexuálním obtěžováním.

Chránit ženy a bojovat proti násilí pomocí prevence je jistě bohublé, nicméně k tomu postačí současné zákony.

Nejde o rovnost pohlaví, ale o něco, co překonává i dosavadní absurdní pokusy o pozitivní diskriminaci. Úmluva mimo jiné bude vyžadovat „změnu postojů, tradičních rolí pohlaví a stereotypů, díky nimž je násilí vůči ženám akceptovatelné“. Takže to začne kvótami o zastoupení mužů a žen, přes zavádění různých opatření k šíření nových genderových rolí, podporu neziskových or-

ganizací, které budou nositeli těchto opatření, kontrolu a případné stahování informací podporující původní pojetí role muže a ženy ve společnosti. Tady už se otevřeně bavíme o cenzurování a už se nikdo ani nesnaží tvářit, že tomu tak není. A na všechno budou dohlížet noví experti, nový kontrolní orgán (GREVIO). Sociální inženýrství bledne závisť.

Daniela Kovářová
advokátka a prezidentka
Unie rodinných advokátů

Sexuální násilí sankcionuje a jeho oběti dostatečně chrání řada právních předpisů. Případná ratifikace způsobí, že se Istanbulska úmluva jako celek stane součástí českého práva. Protože půjde o normu nejvyšší právní síly, stane se nadřazenou všem vnitrostátní předpisům a bude třeba ji použít přednostně před českým vnitrostátním právem, což změní právní prostředí.

Ratifikace způsobí, že se Istanbulska úmluva jako celek stane součástí českého práva. Protože půjde o normu nejvyšší právní síly, stane se nadřazenou všem vnitrostátní předpisům a bude třeba ji použít přednostně před českým vnitrostátním právem.

Istanbulska úmluva staví na jiných principech (gender) než české právo. Ačkoliv to nyní podporovatelé popírají, po ratifikaci hrozí prolomení profesní povinnosti mlčenlivosti (zejména u advokátů, notářů, exekutorů, daňových poradců apod.), znevýhodnění pachatelů jedné skupiny trestných činů (zákazem mediace, smířčícího vyřešení případu a důkazů, prodloužením promlčení, ztrátou rodičovských práv apod.), značné finanční výdaje ve prospěch neziskovek a institucí, které se násilím zabývají či upřednostnění jedné skupiny poškozených (žen) před jinou (například seniory).

Dává zelenou výchově nového člověka, který má odmítat pohlaví, tradice a zvyky jako nebezpečné, převýchova má navíc být cíleně zaměřena na chlapce a muže. Ratifikací svěříme značné pravomoci nezávislému orgánu (Grevio) a jeho členům s imunitou a mnoha pravomocemi.

Proto ratifikaci Istanbulske úmluvy nedoporučuji a z týchž důvodů ji odmítla také Unie rodinných advokátů. ▶

Aleš Juchelka
poslanec hnutí ANO

Na úvod je potřeba říci, že všichni, ať už zastánci, nebo odpůrci Istanbulské úmluvy (IÚ), jsou proti jakémukoliv násilí, to domácí nevyjímá. Postihovat domácí násilí a pomáhat jeho obětem je to, co nás spojuje. Padlo to i na mém semináři v Poslanecké sněmovně a všichni se na tom shodli.

Násilí se ale řeší pouze v části tohoto „bohulibého“ dokumentu. Při čtení dalších částí a pasáží Vám mírně řečeno běhá mráz po zádech, poněvadž vám to připomíná dobu, kterou tady již 30 let nemáme, a která jakoby se vracela zpět. Jen se třídí boj mezi muži a ženami. IÚ ve své normativní části považuje za oběť násilí toliko ženy a potírá genderově podmíněné násilí na ženách, čímž de facto označuje za násilníka výhradně muže. Tímto se stává IÚ diskriminační. Výkon spravedlnosti by ale měl být neutrální, bez ohledu na to, kdo je pachatelem a kdo obětí. Násilník nemusí být jen muž, co když např. týrá dcera otce seniora, týrá žena ženu, muž muže? O tom se zmiňuje IÚ pouze okrajově a nejasně. Trýznitel je muž.

Istanbulská úmluva ve své normativní části považuje za oběť násilí toliko ženy a potírá genderově podmíněné násilí na ženách, čímž de facto označuje za násilníka výhradně muže.

A tato „ideologie“ se táhne celou IÚ jako červená nit. Chce preventivně vychovávat občany, ale především muže a chlapce proti násilí, podporovat skutečné zrovnoprávnění žen s muži také posílením pravomocí žen nebo podporovat práci relevantních nevládních organizací a občanské společnosti, které se aktivně podílejí na potírání násilí vůči ženám. Navíc za domácí násilí může být považováno dle IÚ i „genderové násilí na ženách, jež vyústí nebo může vyústit ... v psychickou a ekonomickou újmu“. Co to ale je konkrétně, již nevysvětluje. Nemluví se o žádných dětech, mužích, seniorrech jako obětech. Česká advokátní komora poukazuje dokonce na možnost prolomení advokátního tajemství.

Domnívám se, že IÚ je zbytečný dokument, který místo, aby spojoval, společnost ještě více rozděluje a nerovnost prohlubuje. Vše ohledně domácího násilí, stalkingu, ženské obřizky apod. řeší náš právní řád, včetně vykazání násilníka z domácnosti. Pokud nedostatečně, pojďme o tom jednat. Ale hlavně prosím – nikoho genderově nevychovávejme a nenálepkuje.

Eva Hrindová
Naštvané matky

Základním principem Istanbulské úmluvy je vymýtit „nesprávné“ gender stereotypy. Převychovat společnost a z žen udělat diskriminovanou skupinu, kterou je třeba chránit. V našem právním řádu je konatelem dění člověk – žena a muž mají stejnou hodnotu. Istanbulská úmluva chce tuto „nespravedlnost“ práva vymýtit. Slabší žena se musí chránit.

V konečném důsledku ale jakákoliv ochranná opatření selhávají. Ochraňované dostávají do slabší pozice a pěstují v nich pocit frustrace a slabosti a zbavují je vlastní zodpovědnosti. Copak nemáme dost všelijakých menšin, které se podařilo pozitivní diskriminací devastovat?

Nejen proto je úmluva pro evropské ženy zásadní hrozbou. Udělá z nich slabá stvoření, neschopná se bránit. Navíc v jejich zájmu budou posílení aktivisté, kteří budou buzerovat celou společnost. Objeví se tak další nástroj k likvidaci konkurence nebo nepohodlných osob. Stačí jen ukázat na nevhodné genderové chování. Armáda právníků, aktivistů a sociálních inženýrů dokoná dílo zkázy. Naštveteli je, budete zlikvidováni. Další rána pro už dost poškozené vztahy mezi muži a ženami...

Není to všechno, ale jen toto stačí, aby soudný člověk s rozumem v hlavě považoval úmluvu za šílenost, kterou je třeba v zárodku zastavit.

Jiří Kobza
polanec SPD

Je jich velmi mnoho – včetně dopadů na náš širší společenský řád. Jde o další dalekosáhlou závaznou nadnárodní právní regulaci. Úmluva znamená průlom do českého právního systému a společenských tradic. Přináší riziko sankcí pro české občany od mezinárodních soudů (Evropský soud pro lidská práva).

Dokument nemá ambici korigovat či sladovat trestní právo, nýbrž násilně zasahovat do společnosti a měnit ji. Vnáší do právního pohledu, kde má panovat rovnost subjektů práva, povinnost napříště zohledňovat ve všech ohledech genderové hledisko nepokrytou nenávistí k mužům a chlapcům. Nepominutelným negativem je i povinnost smluvních stran vytvořit a financovat všemi vrstvami společnosti prostupující komplexní „genderistickou“ kampaň (indoktrinaci), kterou by prováděly neziskové subjekty se zahraničním napojením.

Vnáší do právního pohledu, kde má panovat rovnost subjektů práva, povinnost napříště zohledňovat ve všech ohledech genderové hledisko nepokrytou nenávistí k mužům a chlapcům.

Úmluva by povzbudila šíření atmosféry udavačství a strachu. Hrozilo by nařízené prolomení lékařské a advokátní mlčenlivosti.

IVK v listopadu navštívila delegace jihokorejského Ministerstva sjednocení, která v souvislosti s probíhajícími změnami na Korejském poloostrově měla zájem vyslechnout si české zkušenosti z období pádu komunismu, obnovení demokracie a ekonomické transformace. (15. listopadu 2018)

vosti. Úmluva by generovala závazek státní podpory osvětových kampaní spojený s obrovskou finanční nákladností pro veřejné rozpočty. Zásadním nebezpečím (a zřejmě záměrem) dokumentu je tlak na změnu tradičních kulturních a sociálních vzorců, sociální inženýrství a snaha o vymýcení národních a společenských tradic. Dokument znamená i ingerence do vzdělávacích osnov.

Hrozil by nepřijatelný průlom do trestního práva v podobě oslabení důkazní praxe a rozšíření počtu trestných činů, kde může být sankcí odebrání rodičovských práv, tzn. jasný útok na tradiční rodinu. Odtaziťost Úmluvy od systému českého trestního zákona vnese chaos do uplatňování a vymáhání práva.

Aplikace dokumentu by nevyhnutelně vyústila v přímý konflikt s islámem a muslimskou komunitou na evropské půdě. Text je i v naprostém rozporu s křesťanskou věroukou, která je jedním ze základů naší civilizace. Taktéž ohrožuje ústavní právo na svobodu svědomí a vyznání. Doživotní imunita členů tzv. expertní dohledové skupiny GREVIO je v rozporu s českými právními zvyklostmi.

K jejímu přijetí v ČR nesmí dojít.

Jana Bobošíková
bývalá poslankyně
Evropského parlamentu

Istanbulskou úmluvu (IÚ) považují pro ČR za zbytečnou a škodlivou. Může přinést trestní represe, zvýšení výdajů, zvýšení administrativy a posílení pravomocí neziskových organizací.

Dojde k posílení moci neziskových organizací a ke stavu, kdy partnerské, manželské a rodičovské vztahy v ČR bude posuzovat mocný nadnárodní orgán, ve kterém ČR nemá smluvně garantované zastoupení.

Přijetí IÚ znamená její nadřazení českému právu, což se málo zdůrazňuje. Násilí na občanech, včetně domácího, pomoc jeho obětem i prevence jsou dostatečně upraveny stávající legislativou. Pokud jde o postavení žen v Evropě, volební právo měly české ženy o desítky let dříve, než ženy ve Francii, Itálii, Belgii nebo v Portugalsku. IÚ pod rouškou potírání násilí na ženách tlačí na změnu základního hodnotového rámce současné české společnosti. Přijetí IÚ nabourává minimální hodnotový a institucionální konsensus, ze kterého vychází české zákonodárství se všemi důsledky, včetně eroze hodnotového a spravedlnostního ukotvení.

Václav Klaus navštívil v pátek 2. listopadu 2018 po osmi letech Poslaneckou sněmovnu Parlamentu ČR a setkal se s jejím předsedou Radkem Vondráčkem. (foto: Kancelář předsedy Poslanecké sněmovny)

Pokud bude IÚ přijata, dojde k likvidaci principu rovnosti občanů před zákonem, k diskriminaci na základě pohlaví, k další destrukci partnerských, manželských a rodinných vztahů, k dalšímu zestátnění soukromí, rodiny a výchovy dětí. Dojde k posílení moci neziskových organizací a ke stavu, kdy partnerské, manželské a rodičovské vztahy v ČR bude posuzovat mocný nadnárodní orgán, ve kterém ČR nemá smluvně garantované zastoupení a ve kterém mohou mít většinu státy se zcela jiným hodnotovým rámcem.

Jaroslav Foldyna
poslanec ČSSD

V preambuli Istanbulské úmluvy se tvrdí, že násilí na ženách je klíčovým mechanismem, jež ženám vnucuje podřízenou roli ve společnosti a že má strukturální povahu. Také, že evropské ženy jsou vystaveny nuceným sňatkům, mrzačení genitálií a tak zvaným „zločinům ze cti“. Zdůrazňuji, že jakákoli forma násilí na ženách byla odnepaměti v evropském kulturním prostředí něco neakceptovatelného. Totéž se dá říci o „podřízené roli ve společnosti“. Nic takového neexistuje. O mrzačení ženských genitálií či zločinech ze cti nejsou zmínky dokonce ani z nejtemnějších časů našich dějin... Takové věci Evropané nedělají. Ženy byly z mnoha důvodů v evropské kultuře naopak vždy chráněny a jako dávkyním života jim také byla prokazována náležitá úcta. Prosazováním Istanbulské úmluvy reagují anticivilizační neomarxističtí revolucionáři na situaci, kterou sami vytvořili svojí imigrační politikou. Snaží se nás přesvědčit, že násilí imigrantů vůči ženám se nejlépe vyřeší převýchovou... Evropanů!

Ratifikací úmluvy jen poskytneme prostor k dalšímu posilování nevolených nátlakových skupin, legitimita rozhodovat o našich životech bude ještě méně vycházet z vůle občanů a více ze zvláště kazatelů bizarních politických směrů a teorií.

Genderistům jde o rozbití po tisíciletí vytvářených a zároveň ověřovaných vzorců chování a jejich nahrazení novými, „lepšími“, „vědeckějšími“.
Kolikrát již lidstvo na podobné utopické sociální inženýrství doplatilo?

Istanbulská úmluva tvrdí, že v zájmu všeobecného dobra je nutné krácení práv celé skupiny občanů, jejímž dědičným hříchem je příslušnost k určitému pohlaví. Polovina populace se má stát apriori vinnou! Genderistům jde o rozbití po tisíciletí vytvářených a zároveň ověřovaných vzorců chování a jejich nahrazení novými, „lepšími“, „vědeckějšími“. Kolikrát již lidstvo na podobné utopické sociální inženýrství doplatilo? Prosperita každé společnosti není nahodilostí, ale vychází z obecně akceptovaných vzorců chování jejich členů. Jestliže tyto vzorce rozbijeme, nutným důsledkem musí být rasantní změny ve všech oblastech – ekonomikou počínaje a bezpečnostní situací konče.

Skutečným důsledkem Istanbulské úmluvy nebude zvýšení bezpečí našich žen, ale pravý opak. Pokud se z evropských mužů stanou bázlivi a snadno ovladatelní tvorové (a o nic jiného Istanbulské smlouvě nejde), pak ženám nezbude nic jiného, než se spolehnout na ochranu mužů neevropských. I když se to genderistům nelíbí, tak žena ochranu muže potřebuje a evropští mužové ji svým ženám po celou historii zajišťovali. ▶

Na závěr si dovolím věc trochu odlehčit: pokud jsme přesvědčeni, že naše ženy nejvíce osvobodí burka, zdravá konkurence v ložnici a pár facek, když budou odmlouvat, tak vzhůru k ratifikaci Istanbulské úmluvy.

Hana Lipovská
IVK a Masarykova
univerzita

Istanbulská úmluva vnáší do právního řádu i společnosti zhoubný newspeak. Jemné změny začínají již v nezákladnějších ter-

mínech: až doposud byl ženou dospělý člověk. Úmluva definuje ženu i jako *dívku mladší 18 let*. Obdobně *násilím* již není jen násilí fyzické a psychické, nýbrž také diskriminace. Pod *genderovou diskriminací* se rozumí také vše, co souvisí se *sexuální orientací, věkem, zdravotním stavem, rodinným stavem či migrací a uprchlictvím*. Kromě pohlaví a genderu úmluva zavádí kategorie *transgenderu, transsexuálních osob, crossresserů, transvestitů* a „*dalších skupin, které neodpovídají tomu, co společnost označuje jako muže nebo ženu*“.

Odstavec 85 vnáší do právního řádu „nutnost“ *převýchovy*, neboť státy prý musejí

usilovat o *změnu mentality a postojů* občanů. Zvláštní ochranu si podle úmluvy zasluhují nejen těhotné ženy, ale také *drogově závislé, prostitutky či migranti, včetně nelegálních*. Takto bychom mohli pokračovat dále. Mnohé zdánlivě nevinné slůvko nabývá v komentáři a dále odkazovaných dokumentech (jen v preambuli nalezneme na 20 odkazů) zcela nových rozměrů ne nepodobných jisté české vyhlášce, podle které se psem rozumí i „*kočka, prase, kůň a ocelot*.“

Obludnost Úmluvy tak spočívá jak v jejím záměru, tak ve lstivosti tvůrců, kteří své cíle do poslední chvíle tají. ■

ANALÝZA

Istanbulská úmluva – otrávené jablko*

Tomáš Břicháček
právník

Úmluva Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí dlouho zůstávala stranou zájmu širší veřejnosti. Není to překvapivé, vezmeme-li v úvahu libivý, nekonfliktní název i skutečnost, že vláda od začátku prezentuje chystané přistoupení ČR jako spíše symbolický akt, který vlastně mnoho nezmění.

Tato zdánlivě řadová lidskoprávní úmluva je ve skutečnosti záluďným dokumentem, který klame tělem. Ušlechtilé cíle, za něž se schovává a jichž se na první pohled týká většina jejího obsahu, jsou utopeny ve všeprostupujících nebezpečných ideologických konceptech. Je to jako s jablkem pro Sněhurku, které na povrchu třeba vypadá zdravě, je pěkně červené a blyští se, ale uvnitř je skrznaskrz nasáklé jedem.

Gender na prvním místě

IÚ je více než co jiného plodem genderového feminismu a prostředkem jeho prosazování. Z řady ustanovení a hlavně z preambule a důvodové zprávy tato ideologie přímo prýští.

Jde o první lidskoprávní úmluvu, která vedle biologického pohlaví pracuje s pojmem „*gender*“ a souvisejícími koncepty, jako je „*genderová identita*“, „*genderová citlivost*“ apod. Touto optikou je jednak pohlaví chápáno jako sociální konstrukt a věc sebe-pojetí jedince, jednak je vše kolem nás poměřováno z hlediska „*genderové*“ rovnosti a korektnosti.

Ratifikací Úmluvy by byl genderistický přístup vtažen i do českého právního řádu,

etabloval by se zde a hrozilo by jeho postupné prorůstání do všech právních odvětví, a tedy i do všech oblastí života. Nelze ani vyloučit snahu zahrnout IÚ do ústavního pořádku.¹

Úhelným kamenem IÚ je teze, podle níž je násilí na ženách „*projevem historicky nerovných mocenských vztahů mezi ženami a muži, které vedly k dominanci mužů nad ženami a k diskriminaci žen ze strany mužů, a bránily ženám v plném rozvoji*“. Je prý „*ze své strukturální povahy genderově podmíněným násilím*“ a představuje „*klíčový společenský mechanismus nutící ženy do podřízeného postavení vůči mužům*“.

Odtud vychází silný akcent na převýchovu společnosti. Podle důvodové zprávy jsou nutné „*dalekosáhlé změny v postoji široké veřejnosti, překonání genderových stereotypů a zvyšování povědomí*“.

Podle důvodové zprávy jsou nutné „dalekosáhlé změny v postoji široké veřejnosti, překonání genderových stereotypů a zvyšování povědomí“.

Smluvní státy se zavazují přijmout „*nezbytná opatření k prosazování změn sociálních a kulturních vzorců chování žen a mužů za účelem vymýcení předsudků, obyčejů, tradic a veškerých dalších zvyklostí, které jsou založené na myšlence méněcennosti žen nebo stereotypním pojmání rolí žen a mužů*“.

Mezi konkrétní povinnosti patří např. a) zahrnout do školních osnov na všech úrovních vzdělávacího systému otázky související s rovností žen a mužů včetně „*genderových rolí bez stereotypů*“ a zároveň podporovat uplatňování těchto zásad i v neformálních vzdělávacích zařízeních, ve sportovních a kulturních zařízeních, zařízeních pro trávení volného času a v médiích, b) pravidelně podporovat nebo uskutečňovat osvětové akce, c) vyškolenat genderové „*odborníky*“

či d) podněcovat zapojení soukromého sektoru, sektoru informačních a komunikačních technologií a médií do provádění Úmluvy; mj. by se od těchto subjektů očekávalo přijetí samoregulačních standardů „*pro předcházení násilí na ženách a zvýšení úcty k jejich důstojnosti*“.

Antidiskriminační ostny

IÚ je ze své podstaty dalším nástrojem antidiskriminačního práva, a tedy základem pro aktivistické prosazování rovnosti v každodenním životě.

Jedním z jejích stěžejních cílů je „*přispět k odstranění všech forem diskriminace žen a prosazovat skutečnou rovnost mezi ženami a muži, včetně posílení postavení žen*“ s tím, že „*uplatnění rovnoprávnosti mezi muži a ženami de jure i de facto představuje klíčový element prevence násilí vůči ženám*“. Samo násilí na ženách Úmluva považuje za diskriminaci.

Naopak za diskriminaci nemají být pokládána „*opatření, která jsou nezbytná k zabránění genderově podmíněnému násilí a k ochraně žen před ním*“.

Zaznamenáníhodná je okolnost, že mezi množstvím zakázaných diskriminačních kritérií, která se mají uplatnit při provádění IÚ, figuruje vedle (biologického) pohlaví a sexuální orientace i „*gender*“ a „*genderová identita*“.

Obecně platí, že antidiskriminační legislativa dává pojmu *rovnost* široký a hlavně stěžejně předvídatelný obsah. Poskytuje pobídky pro bujení soudních a jiných řízení. Vytváří prostor pro aktivismus a exhibicionismus progresivistických soudců, dozorových úředníků, ombudsmanů apod. Výsledkem mohou být vtíravé zásahy do soukromí a soukromoprávních vztahů, porušování svobody myšlení, svědomí a náboženského vyznání, šikanování lidí ze strany státní moci, právní nejistota, zpochybnění práva na spravedlivý proces, dotěrné kampaně i hysterické štvánice. IÚ se všemi svými vágními pojmy

^{*)} Nezkřácenou verzi textu T. Břicháčka naleznete na www.institutvk.cz

(včetně definic různých forem násilí nebo sexuálního obtěžování) a nejednoznačností mi plně zapadá do tohoto kontextu.

Antidiskriminační zápal pravidelně vede k přehlížení nespravedlností, jež se vytvářejí vůči těm, kteří nepatří k cílové chráněné skupině.

Antidiskriminační zápal pravidelně vede k přehlížení nespravedlností, jež se vytvářejí vůči těm, kteří nepatří k cílové chráněné skupině. Těžko ovšem hledat nástroj, který by zacházel tak daleko jako IÚ. Jednosměrná orientace na schéma muž agresor – žena oběť je základní linií celého textu. Muži a chlapci jsou vnímáni jako odvěci utlačovatelé žen a potenciální pachatelé násilí.

Hůl v rukou aktivistů

Značný díl moci nad uváděním IÚ v život je svěřen do rukou – klausovky řečeno – „nevolených, ale vyvolených“. Aktivisté na různých úrovních získávají užitečný prostředek pro přestavbu světa podle svých představ, hůl na své odpůrce i poukaz na stále dosypávaný žlab.

Z tohoto pohledu je klíčovým prvkem úloha expertní skupiny GREVIO. Ta bude jednak hodnotit situaci v jednotlivých smluvních státech. Za tím účelem bude pravidelně sbírat informace od vnitrostátních orgánů, od nevládních organizací a dalších aktérů a bude moci podnikat inspekční návštěvy. Na konci procesu schválí hodnotící zprávu. GREVIO bude rovněž oprávněno přijímat obecná doporučení, která mají „vytvářet větší porozumění různým tématům v Úmluvě a nabízet jasná vodítka, která mohou přispět k účinnému provádění ustanovení Úmluvy“.

Nevyžaduje příliš mnoho představitosti odhadnout, jaký typ lidí bude v GREVIO za-

sedat a jaká doporučení bude tento orgán vydávat. Ostatně předzvěstí toho je už první desetičlenná sestava a dosud publikované zprávy o situaci ve smluvních státech. Výklad ustanovení IÚ ze strany expertů bude nepochybně expanzivní.

Úmluva rovněž zdůrazňuje roli lobbyistických NGOs. Platí, že smluvní strany mají povinnost „uznávat, podněcovat a na všech úrovních podporovat činnost příslušných nevládních organizací a občanské společnosti, které působí v oblasti boje proti násilí na ženách, a zavedou účinnou spolupráci s těmito organizacemi“. Počítá se s jejich zapojením do osvětových kampaní, poskytování služeb obětem či podávání informací GREVIO. Měly by být pro ně vyčleněny přiměřené finanční zdroje.

Nepotřebnost a nekoncepčnost

Ochrana žen před násilím je u nás na solidní úrovni. Zejména stávající legislativa (trestněprávní postih, institut vykázání, úprava práv obětí, občanskoprávní ochranná opatření) se jeví být plně dostačující. Důležité je tuto úpravu řádně uplatňovat v praxi.

IÚ ve svých věcných ustanoveních neobsahuje žádná inovativní řešení, která by obohatila náš systém. Nad rámec toho, co dávno známe, přináší jen nebezpečný ideologický balast. Mezinárodní smlouvy bychom přitom měli uzavírat jen tehdy, pokud reagují na problémy s přeshraničním významem a přinášejí zřejmé výhody. Nemá smysl zabředávat do mezinárodních závazků a předávat moc cizím orgánům tam, kde si dobře vystačíme sami.

Je nekoncepční a nesystémové, má-li být boj proti jednomu z tisíců sociálně patologických jevů uměle vyvýšen nad vše ostatní a učiněn zlatým teletem. Tam, kde by měly v tichosti konat svou každodenní práci policie, státní zastupitelství a soudy, vytváří akti-

visté s hlasitým říčením politikum a sami se derou ke kormidlu a k penězvodům. Tam, kde by mělo být cílem odhalovat a trestat pachatele, dostává se do hledáčku společnost jako celek.

Závěr

Žijeme v časech, kdy i ty nejvíce samozřejmé danosti jsou zpochybňovány, kdy moudrost zkušenosti je cejchována jako „předsudky“, kdy zažitě vzorce chování jsou coby „stereotypy“ dehonestovány a bořeny, kdy rozlišování dobra a zla je vysmíváno jako „černobílé vidění světa“, kdy sám pojem normality začíná být nekorektní. IÚ je zrcadlem své doby i tahounem dalšího pokračování negativních trendů. Poučme se z ní o stavu dnešního Západu, především se však varujme jejího chomoutu.

Říci „ne!“ ratifikaci neznamená, že bychom se obraceli zády k obětem a přehlíželi význam jednoho druhu společensky škodlivého chování.

Žádné nedůstojné hry na city na způsob „syrských sirotků“ by neměly zamlžit pohled na zásadní defekty této mezinárodní smlouvy a nebezpečí, která z ní vyplývají. Říci „ne!“ ratifikaci neznamená, že bychom se obraceli zády k obětem a přehlíželi význam jednoho druhu společensky škodlivého chování. Toto odmítnutí patří pouze a jedině zlu genderové ideologie, antidiskriminací, sociálnímu inženýrství, aktivistům, kteří natahují ruce po moci i po veřejných penězích, a snaze přenášet další pravomoci na mezinárodní orgány tam, kde můžeme spoléhat na vlastní síly.

1) K takovým závěrům svádí přístup Ústavního soudu k mezinárodním smlouvám o lidských právech – viz nálezk. Pl. ÚS 36/01 [25. 6. 2002].

NOVINKA

Vznik Československé republiky, jehož sté výročí si letos připomínáme, je příležitostí k ohlédnutí se za naší moderní historií, jejími vrcholy i tragickými periodami, výzvou k hledání poučení z ní a především k úvahám o budoucnosti naší republiky a hrozbám a rizikům, která jsou před námi.

Nová publikace Institutu Václava Klause **100 let od založení Československa** je souhrnem textů, projevů, rozhovorů a dalších příspěvků ke stému výročí moderní české státnosti publikovaných či pronesených **Václavem Klausem** a dalšími autory IVK v září a říjnu jubilejního roku 2018.

76 stran, 100 Kč

objednávky na: www.institutvk.cz

To je Trumpovo vítězství!

Několik postřehů k americkým volbám

Ivo Strejček

člen správní rady IVK

Přestože Demokraté jásají, že v právě proběhlých volbách získali o 26 křesel ve Sněmovně reprezentantů více (a tedy velmi těsnou většinu), žádná jejich „modrá vlna“ se v USA rozhodně nekoná. Zde je několik důkazů, které lze odvodit z různých amerických zdrojů:

1. Dlouhodobé statistiky ukazují, že ve všech 28 volbách uprostřed funkčního období prezidenta od roku 1906 strana vládnoucího prezidenta vždy ztratila v průměru 30 křesel ve Sněmovně reprezentantů a 4 křesla v Senátu. V těchto volbách ztratili Republikáni pouze 26 křesel ve Sněmovně a získali 4 křesla v Senátu. To není Trumpova prohra.

Tyto volby byly o Trumpovi, a proto předvolební kampaň zdánlivě nebyla kampaní o velkých tématech. Byla kampaní „proti Trumpovi“.

2. V minulých týdnech jsme sledovali vyhrocený spor o nominaci soudce Nejvyššího soudu Brett Kavanaugh. V USA šlo o mimořádně konfliktní téma, jehož průběh i výsledek se promítly do těchto voleb. Všichni Demokraté, kteří hlasovali proti nominaci Kavanaugh (a v těchto volbách obhajovali mandáty) svoje křeslo ztratili. Jediný senátor za Demokrata, který Kavanaugh podpořil, své křeslo obhájil. I to je Trumpovo velké vítězství.

3. Je pravda, že Republikáni ztratili 7 guvernérů. Ovšem ve státech, které jsou obecně považovány v prezidentských volbách za klíčové, si guvernérská křesla udrželi (Florida, Georgia, Ohio, Iowa). To je Trumpova velká naděje.

4. Tyto volby byly o Trumpovi, a proto předvolební kampaň zdánlivě nebyla kampaní o velkých tématech. Byla kampaní „proti Trumpovi“ vyhroceně vedená po celé dva roky nejen z pozic liberálního progresivismu Demokratů (obhajoba migrace, vyhrocení kampaně #metoo, atd.), byla i vyvrcholením neustávajícího útočení na Trumpa ze všech – především mediálních – stran. Pokud tedy vezmeme v úvahu realitu, že do těchto voleb vstupoval Trump a Republikáni s vědomím, že budou

testem úspěšnosti Trumpových politických principů a názorů (a tedy i jeho boje za návrat zdravého rozumu), oprávněně mohou Republikáni považovat výsledky za úspěch.

5. Zajímavostí (ale ne až tak překvapující) je i fakt, že ti z republikánských kandidátů, kteří na Trumpa útočili, nebo se od něho před veřejností ze sobeckých obav odtahovali, svá křesla neobhájili. Ovšem ti, kteří mu zůstali loajální, a které Trump v kampani veřejně podpořil, křesla získali.

Rozpolcení americké veřejnosti je hluboké a projevilo se v nezvykle vysoké volební účasti.

Co z těchto několika postřehů usoudit?

Rozpolcení americké veřejnosti je hluboké a projevilo se v nezvykle vysoké volební účasti. Demokratům se – v historii USA bezprecedentně brutální kampaní proti prezidentovi – podařilo zmobilizovat své voliče. Voliči Republikánů – v reakci na systematickou antirepublikánskou kampaň – také přišli k volbám v nečekaně vysoké počtu a republikánské kandidáty podpořili. Demokraté si musí trhat vlasy vztekem a zlostí. Ani s pomocí vlivných amerických médií se jim nepodařilo Trumpa ponížit, porazit a překlomit tak významně poměr sil na svoji stranu.

Trump neztratil obyčejné lidi, kteří jej před dvěma roky volili.

Podrobnější studium výsledků v jednotlivých volebních obvodech napříč USA jasně prokazuje, že Demokratům patří „pouze“ úzké proužky území na východním a západním pobřeží a metropolitní centra kolem Velkých jezer. Trump se stále může

spolehnout na „vesnického“ voliče – na „zapomenutého bílého muže v modrákách“. Puklina mezi liberální velkoměstskou levicí a konzervativním venkovem se prohloubila. Trump neztratil obyčejné lidi, kteří jej před dvěma roky volili (což je jedna z nejhorších zpráv těchto voleb pro Demokrata, která komplikuje jejich naděje pro rok prezidentských voleb 2020).

Zajímavostí je i fakt, že ti z republikánských kandidátů, kteří na Trumpa útočili, nebo se od něho před veřejností ze sobeckých obav odtahovali, svá křesla neobhájili.

Republikánská strana je po těchto volbách více „trumpovská“. Nebyli zvoleni ti, kteří prezidenta své strany nepodporovali. Americký prezident uvnitř své strany posílil a ona je pro něho spolehlivější oporou.

Demokraté ve Sněmovně reprezentantů vystaví Trumpa těm nejtvrdějším útokům, ale dá se očekávat, že si je Trump nenechá líbit (a vrátí se třeba ke kauze uniklých komunikací Hillary Clintonové, jak už ostatně na hrozby Demokratů zareagoval).

Republikánská strana je po těchto volbách více „trumpovská“.

USA čekají další dva bouřlivé roky vyhrocené „soft občanské války“. A Trump do nich, k hrůze Demokratů, po těchto volbách uprostřed prezidentského mandátu nevstupuje nijak oslaben.

A ještě něco: výsledky těchto voleb v USA žádnou dobrou zprávou pro dnešní evropské elity nejsou. My ale radost máme!

Stanovisko IVK ke dni 8. 11. 2018

Předplatné na rok 2019

instit
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 660 Kč.
Studentské předplatné 330 Kč.

predplatne@institutvk.cz